

НАСТАВНО-УМЕТНИЧКОМ ВЕЋУ

ФАКУЛТЕТА ЛИКОВНИХ УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ

Париска 16

11000 Београд

СЕНАТУ УНИВЕРЗИТЕТА УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ

Косанчићев венац 29 11000 Београд

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ПРОЦЕНУ ТЕМЕ ДОКТОРСКОГ УМЕТНИЧКОГ
ПРОЈЕКТА **ТАЈНЕ ВИДЉИВОСТИ** – антропоцен и интимни свет природе
(цртежи и објекти),

кандидата Александра Митровића

Београд, јун 2025.

Комисија за оцену и одбрану докторског уметничког пројекта под насловом „Тајне видљивости – антропоцен и интимни свет природе (цртежи и објекти)“, кандидата Александра Митровића, именована на 517. седници Наставно-уметничко-научног већа ФЛУ у Београду, одржаној 07. маја 2025. године, радила је у следећем саставу:

- др ум. Весна Кнежевић, редовни професор Факултета ликовних уметности у пензији
- др ум. Снежана Јовчић-Олђа, редовни професор ФЛУ
- др ум. Љиљана Шуњеварић-Арбајтер, доцент ФЛУ
- др ум. Тијана Којић, ванредни професор Факултета примењених уметности
- др ум. Горан Јовић, ванредни професор ФЛУ (ментор)

Комисија је, на основу увида у теоријски и практични део пројекта, донела следећи извештај:

Биографија кандидата и списак уметничких радова

Александар Митровић рођен је 1990. године у Ужицу. Основне и мастер студије завршио је на Факултету ликовних уметности у Београду, на одсеку за сликарство, у класи професора Гордана Николића. Докторске студије сликарства уписао је 2018. године на истом факултету, а 2020. године и докторске студије Методике разредне наставе, модул Методика наставе ликовне културе на Факултету за образовање учитеља и васпитача у Београду.

Током студија био је стипендиста Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, за изузетно надарене студенте. Представљао је Факултет ликовних уметности на Међународној изложби савременог цртежа 21. века у Паризу 2011. године. Више пута је био члан и председник жирија на дечјим и студентским ликовним конкурсима у Србији. Активан је учесник ликовних колонија и стручних скупова, међу којима се издваја учешће на Првој међународној ликовној колонији РТС Пигмалион 2024. године.

Запослен је на Педагошком факултету у Ужицу, у звању асистента за ужу научну област Методика наставе ликовне културе. Излагао је самостално и групно, у земљи и иностранству.

Самосталне изложбе:

- 2023. – „Носталгија интима“, Галерија Педагошког факултета, Ужице
- 2021. – „Интимни свет природе“, Галерија ХАОС, Београд
- 2019. – „Sound of Silence“, Центар за културу Масука, Велика Плана
- 2019. – „Sound of Silence“, Срећна галерија, СКЦ, Београд
- 2016. – Изложба цртежа, Градска галерија Ариље
- 2014. – Изложба цртежа, Срећна галерија, СКЦ, Београд
- 2013. – XVII Бијенале студентског цртежа Србије, Дом културе Студентски град, Београд
- 2012. – Факултет драмских уметности, Београд
- 2011. – Градска галерија Ариље
- 2008. – Градска библиотека Ужице

Одабране групне изложбе и селекције:

- 2024. – „Рефлексије 5“, Универзитетска галерија, Крагујевац
- 2023. – „Рефлексије 4“, Универзитетска галерија, Крагујевац
- 2020. – 15. Бијенале уметности минијатуре, Дом културе, Горњи Милановац
- 2019. – Изложба лауреата Фондације Владимир Величковић, Галерија ХАОС, Београд
- 2018. – Ужички регионални ликовни салон, Градска галерија, Ужице

Похвале и признања:

- 2018. – Похвала Фондације Владимир Величковић
- 2013. – Главна награда на XVII Бијеналу студентског цртежа Србије
- 2013. – Диплома „Богомил Карлавариш“ за допринос развоју децјег и омладинског стваралаштва
- 2012. – II награда за мозаик, Факултет ликовних уметности
- 2008. – Златна медаља и специјално признање на 8th International Meeting of Juvenile Art, Евора, Португал

Опис и детаљна анализа докторског уметничког пројекта

Докторски уметнички пројекат „*Тајне видљивости – антропоцен и интимни свет природе (цртежи и објекти)*“ Александра Митровића састоји се из теоријског и практичног дела, који заједно формирају конзистентну уметничко-истраживачку целину. Пројекат се темељи на личној поетици уметника, коју одликује суптилно промишљање односа човека и природе у епохи дубоких еколошких, културолошких и унутрашњих поремећаја.

У теоријском делу рада, кандидат са изразитом аналитичком доследношћу и осетљивошћу приступа истраживању појма *пејзажа* као историјске, уметничке, али и егзистенцијалне категорије. Полазиште проналази у разматрању културне и етимолошке генезе пејзажа, упоређујући западну и источну традицију представљања природе. Посебну пажњу посвећује кинеској естетици пејзажа, у којој је природа схваћена као простор унутрашњег промишљања и сједињења човека и космоса, за разлику од европског рационалистичког приступа. Кроз анализу појмова *антропоцен* и *интимни пејзаж*, кандидат гради теоријски оквир у којем сопствени визуелни израз добија појмовну подлогу. Антропоцен се овде не третира као пуки еколошки концепт, већ као егзистенцијална ситуација у којој је потребно преиспитати човеков однос са природом, сопственом унутрашњошћу и уметничким медијем. У том смислу, уметник у свом раду не нуди дидактички или наративни коментар на еколошке кризе, већ истражује интимни и визуелни језик који настаје у додиру с природом као активним субјектом. Текст теоријског дела одликује систематичност, богатство референци и стилска изнијансираност. Уз осврте на уметнике као што су Албрехт Дирер, Ни Зан и Џозеф Корнел, кандидат успоставља поетички контекст сопственог рада. Реч је о теоријском рукопису који, иако чврсто ослоњен на уметничку и философску литературу, има изражен лични тон и истраживачки правац, што га чини важним делом целокупног пројекта. Рад је структурисан у смислене и логички повезане целине, у којима су појмови јасно објашњени, а уметничка пракса аргументовано постављена у шири интердисциплинарни оквир.

Практични део рада сачињен је од циклуса цртежа и пратећих објеката који заједно формирају визуелно-херметичну, али изузетно поетичну изложбену целину. У основи сваког рада лежи истраживање граница цртежа као медија, као и његове способности да визуелизује оно што је нематеријално, емотивно и суптилно. Цртежи су реализовани у различитим цртачким техникама: од графита и пастела, преко органских материјала, до употребе различитих врста папира и транспарентних површина. Радови се не ослањају на фигуративност, већ на редукцију, празнину, текстуру и траг геста, што резултира ликовним језиком који је истовремено тишина и израз. У тим цртежима не постоји потреба за репрезентацијом природе као спољашњег пејзажа – оно што се указује јесу емоционалне мапе, унутрашњи пејзажи, визуелни одједи проживљених стања. Посматрач није суочен са приказом већ са просторима наслућивања, са могућношћу унутрашњег кретања и рефлексije. Радови функционишу као визуелна сведочанства сусрета са природом унутар себе. Објекти, који прате цртеже, изграђени су од природних материјала – дрвета, лишћа, тканина, влакана – и у својој структури делују као продужетак мисли из цртежа. Њихова асиметрична и органска форма носи у себи трагове времена, пролазности, али и сећања. Они се не представљају као самостални радови, већ као просторне тачке које повезују и продубљују искуство цртежа у физичком простору. Овим приступом кандидат показује способност да успостави дијалог између различитих медија и да их синтетише у јединствен уметнички израз. Поставка целокупног практичног рада, како у композиционом тако и у ритмичком смислу, указује на зрелост у визуелном размишљању, као и на пажљиво планирање изложбеног простора. Прелази између цртежа и објеката нису механички, већ органски, што додатно појачава утисак доследности и целовитости уметничког пројекта.

Пројекат „Тајне видљивости“ у својој теоријској и практичној димензији остварује снажну уметничку, поетску и етичку артикулацију савременог односа човека према природи. Кандидат је овим радом успео да на суптилан, али концептуално утемељен начин, успостави лични и препознатљив ликовни језик који надраста академски оквир и представља значајан допринос савременој уметничкој сцени.

Значај и допринос докторског уметничког пројекта у одређеном пољу уметности

Докторски уметнички пројекат Александра Митровића „*Тајне видљивости – антропоцен и интимни свет природе (цртежи и објекти)*“ представља значајан допринос савременој уметничкој пракси у области цртежа, визуелних студија и еколошки осетљиве уметности. Његова вредност огледа се у начину на који аутор успева да једну глобалну и вишеслојну тему – однос човека и природе у доба антропоцена – интернализује, уметнички трансформише и изрази кроз поетски интимизам, визуелну редукцију и суптилну материјалну артикулацију.

Кандидат у овом раду уводи појам *интимног пејзажа* као савремену ликовну, психолошку и поетичку категорију, чиме преобликује традиционално схватање пејзажа као миметичког приказа природе. Уместо спољашње визуелне репрезентације, уметник предлаже пејзаж унутрашњег доживљаја, мапу личног простора у којем се емотивно, сензорно и мисаоно преплићу у поетском визуелном облику. Овакав приступ пружа нову перспективу у истраживању савременог цртежа, у коме цртеж више није само средство приказивања, већ постаје простор интимне медитације и визуелног сведочења. Пројекат свој допринос остварује и у домену еколошки ангазоване уметности, али без упадања у илустративност, директну поруку или наративни активизам. Уместо тога, он развија уметнички језик који еколошку свест носи у самом свом поступку: у избору природних

материјала, у осетљивости на трагове, у празнини и тишини као визуелним појавама. Такав приступ уметности открива нову врсту естетике — ону која не делује агресивно, већ контемплативно, не указује на проблем, већ позива на унутрашњи одговор. Управо у томе лежи његов теоријски и поетички допринос: у артикулацији уметности као могућег модела за етички однос према свету.

Употребом цртежа и објеката као равноправних елемената у оквиру изложбене поставке, кандидат проширује традиционалне границе медија. Објекти се овде не појављују као додатак цртежима, већ као њихово логично продужавање у простор, као физички одјек истих поетских набоја. У томе се огледа и допринос раду у пољу мултимедијалне праксе: без упадања у спектакл, без наративне тежине, уметник успева да реализује дискретну, али концептуално снажну интеграцију цртежа и објекта.

Са становишта методолошког доприноса, рад доноси модел истраживачког поступка који се темељи на континуираном прожимању теоријског и практичног мишљења. Истраживање није спољашњи оквир практичног рада, већ је суштински део процеса настанка уметничког дела. На тај начин, кандидат својим радом пружа пример уметничке праксе у којој се креативни чин и рефлексивност не раздвајају, већ се међусобно условљавају и подржавају. Пројекат такође има потенцијал за интердисциплинарни утицај. Област у којој се сусрећу савремена уметност, еколошка етика, теорија перцепције и феноменологија простора представља терен који нуди отвореност за даља истраживања — како у академском, тако и у уметничко-критичком смислу. У том контексту, Митровићев рад није само индивидуално достигнуће у оквиру докторских студија, већ и потенцијални основ за нове начине размишљања о улози уметности у савременом друштву.

Оцена оригиналности докторског уметничког пројекта

Митровићев Докторски уметнички пројекат у потпуности испуњава критеријуме оригиналности који се очекују на нивоу докторских студија у области ликовних уметности. Оригиналност овог рада није исказана само у избору теме, већ пре свега у начину на који је та тема визуелно и теоријски обрађена, као и у специфичном поетичком и етичком приступу који аутор развија кроз све фазе пројекта. Кандидат је у свом раду изградио потпуно самосвојан уметнички израз, који се не ослања на постојеће шаблоне, иконографске системе или препознатљиве стилске моделе. Његов визуелни језик настаје као резултат дугогодишњег истраживања цртежа као медија — не у техничком, већ у концептуалном и експресивном смислу. Уместо да користи цртеж као средство репрезентације, Митровић га третира као простор тишине, трага и унутрашње географије, у којем се ликовни елементи претварају у визуелне рефлексивне дубоких емотивних и мисаоних процеса.

Посебан допринос оригиналности рада јесте увођење појма *интимног пејзажа*, који кандидат не преузима из постојеће литературе као термин, већ га самостално дефинише и користи као носећу теоријску и поетичку категорију. Овај појам повезује класичну тематику пејзажа са савременим концептима личне екологије, унутрашњег света и уметничке одговорности, чиме се успоставља нова перспектива у разматрању односа човека и природе у ликовном делу. Рад се такође издваја по начину на који интегрише теоријско промишљање и практични рад. Уместо да постоје паралелно, као одвојене компоненте, теоријски и практични део у овом пројекту се прожимају и допуњују. Сваки визуелни сегмент има своје појмовно упориште, а свака теоријска рефлексивност произилази

из непосредног уметничког искуства. Оваква структура рада доприноси не само његовој оригиналности, већ и његовој уметничкој дубини и интердисциплинарној вредности.

Оригиналност се очитује и у материјалном аспекту рада: избор папира, поступци наношења трагова, грађење објеката од природних и недекоративних елемената сведоче о истраживачкој храбрости и спремности кандидата да изађе изван очекиваног и познатог. Уместо да тежи спектаклу, он инсистира на суптилности и поетској напетости, што се ретко сусреће у контексту докторских уметничких радова. Реторика рада је ненаметљива, али концептуално утемељена. Емоција није ефекат, већ суштина. Рад не користи експлицитност као средство комуникације, већ гради слојевито визуелно ткиво у којем посматрач учествује, трага и дописује значења. Управо у томе лежи суштинска оригиналност овог пројекта: у отворености за тумачење, у способности да делује ван формалног система значења и у томе што не тежи да „поручи“, већ да омогући искуство.

Оцена остварених уметничких резултата докторског уметничког пројекта

Уметнички резултати остварени у оквиру овог докторског уметничког пројекта представљају висок ниво уметничке артикулисаности, концептуалне доследности и техничке суптилности. Кандидат је у свом раду успео да изгради ликовни систем који је истовремено самосвојан, филозофски утемељен и естетски доследан, што га сврстава у ред оних пројеката који не само да испуњавају академске захтеве докторских студија, већ у извесном смислу и постављају нове стандарде у начину на који уметност данас може бити промишљана и реализована.

Цртежи, као примарни медиј овог пројекта, остварени су у низу технички прецизних и поетички снажних радова, у којима доминира економија израза и свест о значају празнине као визуелне и мисаоне компоненте. Слојевито коришћење графитног трага, пастела, органских материјала, природних пигмената и осетљивих подлога (папир, полу-прозирне површине, текстурирани носачи) омогућава грађење визуелних целина које нису репрезентативне у традиционалном смислу, већ отварају простор за наслућивање и интерну перцепцију. Композиционо, цртежи се крећу у пољу између геста и празнине, линије и тишине, што резултира визуелним ткивом у којем се откривају амбијенти интимних унутрашњих пејзажа – слике у којима је природа приказана као стање, као меморија, као трајна емотивна сензација. У том смислу, уметнички резултати указују на дубоку саморефлексију и вишегодишњу посвећеност медију цртежа, не само у техничком већ и у концептуалном и етичком смислу. Објекти који прате цртеже представљају важан аспект практичног дела пројекта. Они нису третирани као засебни уметнички радови, већ као просторни израз истог поетског система. Израђени од природних материјала као што су дрво, влакна, земљани пигменти, тканина, траке и лишће, ови радови делују као ехо тихих процеса природе. У њиховој материјалности осећа се присуство пролазности, суптилности, органског ритма и рукотворне искрености. Асиметричне, често недовршене у форми, те интервенције у простору делују као визуелна поља тишине – као места за дисање и заустављање.

Радови су изложени у визуелном ритму који се ослања на контемплативну логику, а не на линеарни наратив. Начин поставке, однос између цртежа и објеката, као и третман изложбеног простора као дела уметничке инсталације, сведоче о дубоко промишљеном односу према целини. Изложбени простор није само место презентације, већ медиј сам по себи, у којем је сваки сегмент рада у функционалној и семантичкој вези са другим. Изузетан квалитет уметничких резултата огледа се и у томе што радови, упркос својој

ненаметљивости, имају изражен унутрашњи интензитет. Уметност коју кандидат излаже није визуелно агресивна, већ сугестивна, суптилна и тиха, али та тишина има снагу која дуго остаје у свести посматрача. Управо у том „микро-експресивном“ регистру, – у одсуству спектакуларног и у афирмацији интимног – лежи посебна вредност овог пројекта.

Оцену обима и квалитета докторског уметничког пројекта у односу на пријављену тему

Докторски уметнички пројекат „*Тајне видљивости – антропоцен и интимни свет природе (цртежи и објекти)*“ представља студиозно и уметнички артикулисано истраживање, у потпуности у складу са пријављеном темом. Како по свом обиму, тако и по квалитету, рад сведочи о дубоком теоријском промишљању и истрајној визуелној посвећености теми односа човека и природе у епохи антропоцена, с акцентом на појам *интимног пејзажа* као нове естетске и етичке категорије.

Теоријски део рада изграђен је као појмовно заснован и језички прецизан текст, у којем кандидат с великим тактом и аналитичком дисциплином обрађује сложене термине као што су антропоцен, пејзаж, феномен тишине и однос посматрача према свету природе. Рад не функционише као допуна практичном делу, већ као његов паралелни ток — рефлексиван, контекстуализован и методолошки осмишљен. Кандидат пружа историјски и културолошки пресек схватања пејзажа, упоређујући различите традиције (европску и источњачку), и прелази у поље интерпретације савремених уметничких и еколошких токова, ослањајући се на ауторе из области теорије уметности, философије природе и визуелне културе. Изузетно је значајно то што се у теоријском тексту не осећа механичко позивање на изворе, већ лична оријентација унутар избора литературе и развој сопственог појмовног апарата. Појам *интимног пејзажа*, као централна категорија рада, није преузет, већ формиран кроз лично истраживање, и он успева да споји визуелну поетику с етичким ставом. Стил писања одликује се језичком јасноћом и уравнотеженим тоном, у којем се спаја есејистичка осетљивост са академском прецизношћу. Сложене мисли су изнесене у форми приступачној, али не површној — што је одлика зрелог истраживача.

Практични део пројекта представља логичан и доследан визуелни развој истих оних појмова који су у теоријском делу тематизовани. Радови обухватају обиман циклус цртежа у различитим форматима, техникама и структурама, као и серију објеката који се не појављују као формални додаци, већ као равноправни учесници у визуелном систему рада. Цртежи су сведени у гесту, али богати у интерној динамици: празнина, линија, траг и текстура користе се као средства за визуелно артикулисање унутрашњег пејзажа – оног простора који не одсликава природу, већ је из ње израстао као емотивна и егзистенцијална мапа. Избор материјала — папири различите структуре, пастели, природни пигменти, влакна, лакови — указује на префињено разумевање физичке реалности медија. Сваки рад делује као самостална целина, али тек у дијалогу с осталима добија пуну снагу: изложбена поставка као целина гради простор тихог, али интензивног присуства, у којем се посматрач креће не као конзумент, већ као саучесник у процесу размишљања и виђења. Објекти су обликовани у духу природног материјалног језика — асиметрични, уравнотежени у односу масе и празнине, постављени у простору тако да делују као визуелни предахи или наговештаји. Њихова улога није наративна, већ амбијентална: они стварају оквир у којем цртеж добија дубину, а простор изложбе нову семантичку димензију.

Критички осврт

Докторски уметнички пројекат Александра Митровића успешно је представљен јавности кроз изложбу реализовану у галеријском простору Факултета ликовних уметности, у периоду од 18. до 25. априла 2025. године. Поставка је обухватала серију цртежа различитих формата и медија, као и пратеће уметничке објекте, који су били интегрисани у изложбени простор на начин који није био наративно линеаран, већ атмосферски и ритмички детаљно промишљен.

Изложбу је одликовала суптилна уметничка тишина, која је посетиоца уводила у простор интроспекције и визуелног заустављања. Радови нису комуницирали отвореним симболима или очигледним метафорама, већ својом материјалношћу, ритмом, празнином и трагом. Такав приступ одговара савременој ликовној пракси у којој се нагласак ставља на доживљај, процесе и отвореност тумачења, а не на једнозначну поруку. Цртежи су, без обзира на техничку редукцију, одавали снажан унутрашњи набој. Њихова визуелна структура почива на пажљиво грађеном односу између видљивог и наслућеног, између материјалног трага и белине. Простори које отварају нису репрезентативни, већ интуитивни и емотивни. У том смислу, њихова ликовност није у функцији приказа, већ у функцији искуства. Посматрач се не суочава са мотивом, већ са атмосфером — простором кроз који пролази без отпора, али са свешћу о његовој сложености и дубини. Објекти изложени у простору нису били постављени као скулптуре у класичном смислу, већ као носиоци поетичких импулса. Њихова физичка нестабилност и асиметричност указивале су на крхкост, пролазност и суптилност — појмове који су, у овом контексту, постали естетске категорије. Уметник их није формирао да би били „виђени“, већ да би били *наслућени, присутни*, као тихи трагови нечега што одмиче погледу, али остаје у осећају.

Цео уметнички рад, као и његова јавна презентација, показују одсуство жеље за визуелним спектаклом, али зато носе јасан доказ уметничке дисциплине, мислене дубине и постојаности ауторске интуиције. Пројекат не тежи допадљивости, већ искреном контакту — са простором, материјом и човеком. Такав став, иако ненаметљив, има снажан уметнички и етички потенцијал.

Закључак Комисије

На основу увида у целокупан докторски уметнички пројекат Александра Митровића „*Тајне видљивости – антропоцен и интимни свет природе (цртежи и објекти)*“, Комисија констатује да је кандидат успешно реализовао рад који се одликује концептуалном доследношћу, визуелном суптилношћу и високом уметничком и етичком осетљивошћу.

Уметнички радови у оквиру пројекта сведоче о зрелом и јединственом визуелном језику, у којем се материјалност, простор, цртеж и предмет повезују у ткиво поетске рефлексije. Тема односа човека и природе, постављена у контексту антропоцена, обрађена је аутентично и без упадања у шаблоне ангазоване уметности. Напротив, рад успева да развије самосвојан ликовни систем, у којем преовлађују унутрашњи доживљај, сведени визуелни елементи и духовна отвореност ка природи као саговорнику. Теоријски део рада потврђује кандидатову способност да на озбиљан, критички и самосталан начин сагледа појмове који стоје у основи његовог стваралаштва, као и да их стилски уверљиво формулише у академски релевантан текст.

Посебно се истиче оригиналност у развоју и употреби појма *интимни пејзаж*, који представља кључну тачку спајања уметничког поступка и личног односа према простору, природи и уметности као чину сведочења. Изложбена презентација рада, изведена је промишљено и у складу са укупним концептом пројекта. Простор је доживљен као активни део рада, а односи између цртежа, објеката и празнине граде амбијент који не доминира, већ позива, не намета се, већ омогућава.

Узимајући у обзир све наведене аспекте – концептуалну јасноћу, уметничку зрелост, теоријску утемељеност, као и целовиту и успешно реализовану изложбу – Комисија закључује да је докторски уметнички пројекат Александра Митровића у потпуности испунио све услове и критеријуме прописане за завршни рад на докторским уметничким студијама на Факултету ликовних уметности у Београду.

На основу наведеног, Комисија предлаже Наставно-уметничко-научном већу Факултета да усвоји овај извештај и проследи га Сенату Универзитета уметности у Београду ради даљег поступања и утврђивања датума одбране.

Комисија:

1. др ум. Весна Кнежевић, редовни професор ФЛУ у пензији

2. др ум. Снежана Јовчић-Олђа, редовни професор ФЛУ

3. др ум. Љиљана Шуњеварић-Арбајтер, доцент ФЛУ

4. др ум. Тијана Којић, ванредни професор ФПУ

5. др ум. Горан Јовић, ванредни професор ФЛУ, ментор

**ОЦЕНА ИЗВЕШТАЈА
О ПРОВЕРИ ОРИГИНАЛНОСТИ
ДОКТОРСКОГ¹ УМЕТНИЧКОГ ПРОЈЕКТА / ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ**

На основу Правилника о поступку провере оригиналности докторских уметничких пројеката и докторских дисертација које се бране на Универзитету уметности у Београду и налаза у извештају из програма iThenticate којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације „ТАЈНЕ ВИДЉИВОСТИ – антропоцен и интимни свет природе (цртежи и објекти)“

„Тајне видљивости – антропоцен и интимни свет природе (цртежи и објекти)“, кандидата Александра Митровића, констатујем да утврђено подударање текста износи мање од 1 %. Овај степен подударности последица је тзв. општих места и података, навођења цитата, личних имена и библиографских података о коришћеној литератури, што је у складу са чланом 9. Правилника.

На основу свега изнетог, а у складу са чланом 8. став 2. Правилника о поступку провере оригиналности докторских уметничких пројеката и докторских дисертација које се бране на Универзитету уметности у Београду, изјављујем да извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

03.06.2025. године

Ментор

др ум. Горан Јовић,
ванредни професор ФЛУ